

Formació de laics

Dij, 20/05/2010 per Josep Roca

[Des de l'Amazònia occidental](#)

Fa anys que insistim en aquest tema en el nostre treball missioner: cal invertir els millors esforços i tots els recursos possibles en la formació de les persones que participen de l'Església. Els mateixos laics i laiques ens ho han repetit moltíssimes vegades en assemblees i trobades: ens cal formació, hem de tenir una mica més de coneixement de la nostra fe.

Indirectament, em sembla que fins i tot els nombrosos grups religiosos que apareixen pertot també contribueixen a fomentar aquest interès. Hi contribueixen perquè molts d'ells recolzen bona part de la seva predicació a atacar continguts que sempre havien estat pacífics per a l'Església Catòlica. És fàcil sentir cada dia en els nostres ambients frases com aquestes: "El baptisme que heu rebut els catòlics no és vàlid, perquè vosaltres no heu entrat dins l'aigua"; "els que vàreu ser batejats d'infants us heu de batejar altre cop, perquè en aquell moment no teníeu fe"; "els catòlics sou idòlatres, perquè feu servir imatges, i això és adorar ídols, cosa prohibida per la Bíblia"; "si et vols salvar, deixa de seguida l'Església Catòlica i vine cap a la nostra, perquè els catòlics estan tots condemnats"; "tot el que els catòlics feu és contrari a la Bíblia". La llista es podria allargar moltíssim més...

El primer problema que ens planteja aquesta situació és que pràcticament és impossible fer cap mena de treball o d'activitats de tipus ecumènic, si no és amb les Esglésies Luteranes. Les dotzenes d'altres Esglésies que tenim a la regió no poden sentir parlar d'ecumenisme. El primer treball de formació que cal anar fent entre els membres de les nostres comunitats és pacificar les persones, fer veure que la desqualificació de l'altre no porta enlloc, ajudar a tenir una actitud de respecte i d'amistat envers les persones que pertanyen a d'altres denominacions religioses, encara que la majoria de vegades aquesta actitud no sigui corresposta. I viure amb goig la pròpia fe.

El cantó positiu és l'interès que s'ha desvetllat, des de fa anys, entre els membres de les nostres comunitats, per un aprofundiment de la fe. Així, a la nostra regió, a més del treball de preparació de catequistes i d'altres persones amb responsabilitat pastoral, vàrem començar fa vuit anys un curs de formació obert a totes les persones interessades que ja han rebut la confirmació. Fem vuit trobades cada any al llarg del curs, normalment de mig dia de durada, cada any tractant un tema diferent.

La meva primera sorpresa va ser, i encara és, veure el grau de participació que hi ha malgrat totes les dificultats de transport, feina, etc. Aquest any acompanyo sis grups d'aquest tipus, i en total hi ha dues-centes persones inscrites. No tots arribaran al final de curs, però Déu n'hi do. Per a mi és un aprenentatge continu. Des de la feina de preparar una mica el tema de l'any, fer alguna cosa per escrit que serveixi de base per al curs, fins a saber trobar les paraules i maneres concretes d'expressar aquells continguts. Hi participa gent de tota mena, des d'alguns mestres d'escola fins a persones gairebé analfabetes o amb moltes dificultats per llegir o per escriure. Se senten valorades pel fet de poder aprendre alguna cosa nova i útil.

He anat aprenent també a no donar res com a definitivament adquirit o assimilat.

És un treball pacient en què gairebé cada dia s'ha de començar a sembrar de nou. He trobat també moltes sorpreses agradables. Vuit anys enrere vàrem començar parlant de la Bíblia, que podríem dir que sempre és el tema estrella. Fa un parell d'anys vàrem aprofundir en la Trinitat, i jo tenia por que el tema fos excessivament complicat, i vaig tenir l'oportunitat de veure amb quina alegria i il·lusió l'acompanyaven. Aquest any, en què donem algunes nocions d'història de l'Església, després de la primera trobada moltes persones han manifestat la seva joia per haver entès que l'Església té el seu fonament i les seves arrels en Jesús i en la predicació apostòlica.

Quin fruit cal esperar-ne? De mica en mica es nota que hi ha una col·lecció de persones més conscients i més madures en la vivència de la fe. Amb més capacitat per ajudar els altres en les seves respectives comunitats. Més serenes i amb més capacitat de diàleg davant dels nombrosíssims grups religiosos amb els quals conviuen cada dia. I també (i això ens preocupa seriosament) amb capacitat de viure la fe en la situació actual de canvi accelerat. Moltes de les persones amb les quals treballem han passat, en menys de deu anys, de la llum de l'espelma al telèfon mòbil i a veure que tots els seus fills es mouen dins el món d'internet. De veure que l'Església Catòlica tenia "majoria absoluta" a conviure amb una gran diversitat religiosa, de vegades sentint-se atacats. Cal començar a parlar del tema de la indiferència religiosa, que ja es fa present. I, el que és més important, cal anar aprenent cada dia a conviure i a donar testimoni de la pròpia fe en un món i una societat que no s'acaba de veure cap a on van.